

Ho-ho-hopeloos verliefd

Ho-Ho-Hopeloos
verliefd

WENDY DE LIEFDE

Ho-ho-hopeloos verliefd
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2022 Dutch Venture Publishing
Auteur: Wendy de Liefde

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Zetwerk: Storm Designs
Tekstredactie: Marieke Veringa & Britt Zwijnenberg

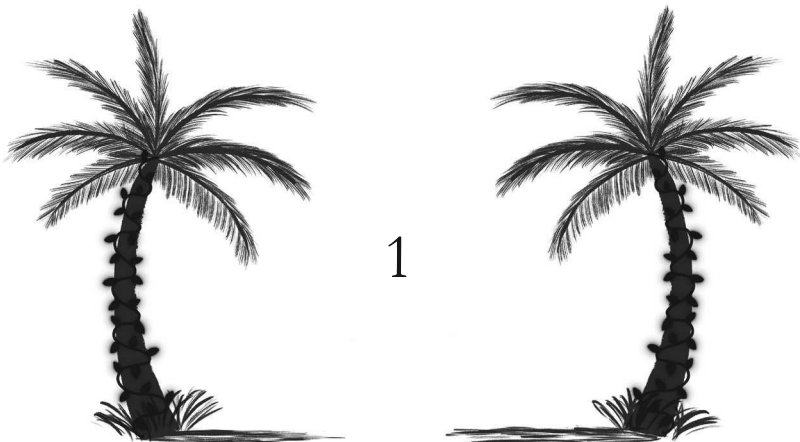
Eerste uitgave november 2022
NUR 343
ISBN 978-94-93265-35-6

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*I just want you for my own
More than you could ever know
Make my wish come true
All I want for Christmas is you*

-

Mariah Carey (1994)

Het is klaar. Over. Uit. Het laatste restje hoop dat ik nog had – God weet waarom – is zojuist met één appje vervlogen. De stoom komt nog net niet uit mijn oren als ik het licht in de kamer uitdoe en op mijn rug onder de dekens ga liggen, mijn ogen nog steeds op het beeldscherm gericht. Ik wist het wel. Alle mannen zijn hetzelfde. Nog geen week nadat Gideon me had verteld ‘het’ niet meer te voelen – nota bene een paar uur na mijn opa’s crematie – stuurt mijn collega Nikky me een foto door van mijn ex, die blijkbaar op hetzelfde Absinterklaas-feestje is als zij en zich meer dan prima lijkt te vermaken met Amber. Amber nota bene, ik wist wel dat zijn altijd perfect opgedofte flatgenote een oogje op hem had. De slet! Hij dan, gadverdamme. Ik was al niet in de feeststemming, maar met deze actie laat Gideon mijn humeur pas echt tot het vriespunt kelderen.

‘Thanks, Sherlock, maar je mag dit bewijsvoerend beeldmateriaal in het vervolg bij je houden, hoor. Ik ben wel klaar met die kerel. ;)’

Een keiharde leugen, denk ik beschaamd als ik het bericht naar Nikky heb verzonden. Een steek trekt door mijn maag als ik ondanks het hoge zelfkastijdingsgehalte nog eens inzoom op de foto. *Rust zijn hand nou op haar borst? Really?* Tuurlijk, tijd heelt alle

wonden zeggen ze weleens en dat geloof ik best, maar op dit moment voelt het alsof Gideon mijn toch al verbrijzelde hart nog een rondje blender op volle kracht cadeau heeft gedaan. Een zucht ontglipt me. *Ook fijne feestdagen, hè, narcistische eikel.*

Ik leg mijn telefoon weer weg, trek de dekens over mijn hoofd en zet een pruillip op die verder niemand kan zien. *Wat doe ik mezelf eigenlijk aan? Waarom doet dit me zoveel?* In die anderhalf jaar waarin we samen zijn geweest, was de romantiek er immers snel af. Al na een maand of drie was het eenrichtingsverkeer als het ging om investeren in onze relatie. Ik was meestal degene die op zondagochtend een eitje voor hém bakte, op een willekeurig moment op de dag een hartje aptte en de intimiteit tussen ons opzocht. Nee, dat is niet helemaal waar, trouwens. Wel wat knuffels betreft, maar met de seks zat het wel goed. Meer dan goed zelfs. We vreeën gemiddeld vier keer per week. Meestal in bed, maar ook op spannendere plekken. In het bos, in de wc's bij de pizzeria in het dorp, in de lift van ons laatste hotel... Terugdenkend aan die momenten wordt het in één klap tergend heet in mijn toch al broeierige studio. Ik gooi snel de lakens weer van me af en staar dromerig door het dakraam naar de grauwe lucht, terwijl de herinneringen aan de intieme onderonsjes een voor een door mijn hoofd flitsen. *Caramba, die Gideon...* Onze lijven pasten perfect in, op, en onder elkaar. Vond hij ook, weet ik, want nadat hij vorig jaar zomer op een feestje van een gezamenlijke vriend zijn blik meermaals op mijn prominent aanwezige boezem had laten vallen, waren we nog diezelfde avond met elkaar in bed beland. Sindsdien waren Gideon en ik een setje en was ik zijn 'geile tijger'. Tot begin deze week dus, toen hij het totaal onverwachts uitmaakte.

Ik geloof dat ik er meer kapot van ben dan dat ik aan mezelf wil toegeven.

Ik draai op mijn zij, pak mijn telefoon er weer bij en blokkeer hem uit zelfbescherming op elk socialmediakanaal, waarna ik ons gesprek in WhatsApp archiveer. Tevreden laat ik mezelf

achterovervallen. Gelukkig woonden we nog niet samen. Dat scheelt in elk geval weer een hoop rompslomp.

Ik kijk naar links en werp een blik op de minikerstboom die Nikky na lang aandringen in de hoek van mijn woonkamer – of woongedeelte eigenlijk – mocht neerzetten. Dan sluit ik mijn ogen. Zodra de zoveelste beelden van anderhalf jaar Gideon en Kato ongewild mijn hoofd overnemen, landen de eerste tranen op mijn dekbed.

De volgende dag voel ik me nog niet echt beter. Het helpt natuurlijk ook niet mee dat er in het hele winkelcentrum geen winkelier van plan is de feestdagen stilletjes aan zich voorbij te laten gaan. Overall waar ik kijk zie ik lampjes in allerlei hysterische kleuren, rekken vol kerstkaarten en ook de kerstboom op het dorpsplein schittert alweer in vol ornaat. Iedereen is ook zo blij. Zo gemáákt blij, lijkt het haast wel. Ik ben toch niet de enige bij wie het even wat minder voor de wind gaat?

Oké, ik moet eerlijk bekennen dat ik me niet alleen nu, maar elk jaar rond deze tijd bleuer voel dan normaal. Het zou flauw zijn om de schuld volledig in Gideons schoenen te schuiven. Of in die van mijn omgeving, die altijd helemaal lijkt op te bloeien in december, terwijl ik het liefst linea recta doorspoel naar het nieuwe jaar. Ondanks, of eigenlijk juist omdat ik op eerste kerstdag jarig ben. Mijn moeder – die praktisch leeft voor de kerstdagen en me daarom zesentwintig jaar geleden Kato-met-de-k-van-kerst heeft genoemd – claimt altijd tegenover anderen dat kerst daardoor extra groots gevierd wordt bij de familie Van Maanen. In werkelijkheid snak ik al jaren naar een verjaardag waarop het een keer om mij alleen draait.

Al is het maar voor één keer.

Ik kan met recht zeggen dat ik in al die tijd een behoorlijke hekel aan kerst heb gekregen. Of nee, eigenlijk háát ik kerst gewoon.

‘Hé, zussie!’ Mijn drie jaar oudere broer Kris – jep, met dezelfde ‘k’ – zwaait me enthousiast tegemoet als ik zijn kapsalon binnenloop.

‘Ga lekker zitten, schat, mevrouw Biesheuvel en ik zijn zo klaar hier.’

‘Rustig aan, ik ben aan de vroege kant.’

Mijn broer wijst naar de zithoek bij de ingang en richt zich weer tot zijn klant. Met uiterste precisie haalt hij een voor een de krulspelden uit de zilvergrijze coupe van de vrouw. Ik hang mijn winterjas op en neem plaats op een van de zwarte leren stoelen aan de glazen tafel, waarop diverse vrouwentijdschriften liggen uitgesteld. Geïnteresseerd volg ik Kris’ geroutineerde bewegingen. Zijn eigen kapsel vormt in mijn ogen het ultieme visitekaartje voor de zaak: zoals altijd heeft hij zijn donkerblonde krullen perfect in model gebracht. Eén lok danst voor zijn voorhoofd. Ook daar is over nagedacht, weet ik. Té perfect is volgens hem ongelooftwaardig.

Eenmaal bij hem in de stoel, prikt hij direct dwars door me heen. ‘Kaat? Heb je gehuild?’ vraagt hij aan mijn spiegelbeeld.

‘Eh, nou, gisterenavond misschien. Een beetje.’ Ik trek mijn mondhoeken betrap naar beneden. ‘Is het te zien?’

‘Je wallen hangen nog net niet op je tenen. Maar komt goed, meid, ik heb hier nog wel wat foundation liggen.’ Bemoedigend legt hij twee handen op mijn schouders.

‘Thanks, broer.’

‘Thee?’

‘Heb je niet iets sterkers?’ grap ik.

Kris trekt een wenkbrauw op. ‘Weet je zeker dat je hier alleen voor een knipbeurt komt? Of moet ik straks ook nog een therapieessie in rekening brengen?’

‘De slet! Amber dan, niet Gideon,’ concludeert Kris even later als ik hem de foto laat zien die ik gisteren van Nikky had gekregen.

‘Hé! Verontwaardigd draai ik mijn hoofd om. ‘Ik weet dat hij nog steeds je type is, maar we zijn nu team Amber, hè? Of in elk geval allesbehalve team Gideon!’

‘Ja, ja, sorry.’ Verontschuldiging houdt mijn broer zijn armen omhoog. ‘Ik liet me even afleiden door die bloedgeile biceps die onder zijn strakke shirt uit piept...’

‘Snap je nu waarom ik mezelf dit jaar al helemaal het liefst in een winterslaap wil laten brengen? Ie-der-een is gesetteld.’

‘Ik niet.’

‘Nee, maar jij bent geboren voor het vrijevogelschap. Al kan ik oprecht niet wachten op de dag dat mijn lieve broertje voor het altaar staat met zijn Prince Charming.’ Dromerig leg ik een hand op mijn hart.

‘Ik eet nog liever deze schaar op.’

Ik lach. ‘Dat bedoel ik. Jij stoort je tenminste niet aan al die tortelduiven om ons heen. Zelfs tante Mery is helemaal hoteldebotel op haar nieuwe vlam! Bwuh, als ik alleen al denk aan hoe zij en Bertus helemaal in elkaar opgaan tijdens het kerstdiner straks, want je weet wat voor een aandachtstrekker ze is... Gadver, ik word al kotsmisselijk bij de gedachte. Daar gaat dat hert van mam echt niet lekkerder van smaken, hoor.’

‘No offense, maar dat hert smaakt al jaren nergens naar.’ Kris trekt zijn wenkbrauwen samen, waarna hij zich weer op mijn kapsel richt en mijn veel te lang verwaarloosde donkerbruine lokken langzaam omtovert tot een frisse bob. Ik heb nooit veel om mijn uiterlijk gegeven, maar moet bekennen dat deze nieuwe coupe me niet misstaat.

Als hij klaar is en de afgeknipte plukken op de grond bij elkaar veegt, draai ik me opnieuw naar hem om. Ik kijk meteen in de lichtgroene kijkers die Kris en ik allebei van onze vader hebben geërfd. ‘Ik kan het niet, Kris. Niet wéér drie dagen lang zogenaamd gezellig doen tussen al die blijge geiten.’

‘Snap ik, lieverd. Maar wat is het alternatief?’

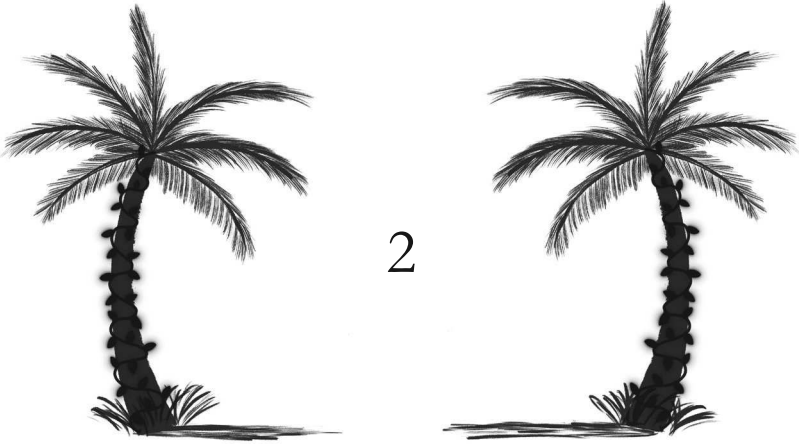
‘Weg. Naar de zon, of zo.’

‘Spanje?’

‘Neh, ik wil op zijn minst wat tijdsverschil hebben.’

‘Zodat het bij jou eerder kerst is?’

‘Wat ben je toch een eikel, Kris.’

Het liefst had ik zaterdag na het bezoek aan Kris meteen iets geboekt, ware het niet dat ik niet over één nacht ijs wilde gaan bij het plannen van deze reis. Dat was ik mijn opa Coos verontschuldigd, die voor mij altijd als een tweede – of misschien zelfs eerste – vader had gevoeld. ‘Ik weet zeker dat je er een mooie bestemming voor zult vinden,’ had hij nog gezegd voor hij Kris en mij een laatste zakcentje uit warme hand had toegereikt. Een voorschot op zijn negentigste verjaardag. Nooit hadden we erbij stilgestaan dat hij die bewuste verjaardag mogelijk niet eens meer zou halen...

Ik ben nog altijd kapot van de dood van mijn opa – de vader van mijn vader – die voor iedereen uit de lucht kwam vallen. Hij ging voor een aanhoudende hoestbui naar de dokter, maar kwam vervolgens niet alleen terug met wat hoesttabletten, maar ook met een verwijzing naar de longarts. Longkanker, zo bleek al snel. Meedogenloos uitgezaaide longkanker. Binnen een paar weken was-ie weg. Zelfs mijn oma Bettina, die elke dag wel een nieuw gebrek bij zichzelf ontdekt, was ervan overtuigd dat zij eerder het loodje zou leggen dan haar man. Hoe hard het ook klinkt: ik wenste jarenlang niks anders. Dan was opa nog even vrij geweest. Vrij om de laatste momenten van zijn leven te doen waar hij zelf zin in had. Mijn oma is dominant, weet altijd alles beter, heeft een

gezichtsuitdrukking die vierentwintig uur per dag op onweer staat en is gewoon niet de oma die je je als kleinkind wenst. Het is de zoveelste reden waarom ik zo gedreven ben om dit jaar met kerst niet thuis te zijn. Nu opa er niet meer is, wordt het geheel één grote Bettina-show.

Wees maar blij dat je van dat secreet af bent, oop.

De plotselinge dood van mijn opa zorgt er nu voor dat ik er des te meer op gebrand ben om een mooi doel te vinden voor zijn gulde gift. Hoewel in mijn hoofd meerdere reisbestemmingen de revue al gepasseerd zijn, is het eureka-moment vooralsnog uitgebleven. Niet dat ik heel veel tijd heb gehad om online op onderzoek uit te gaan, want direct na de crematie is mijn oma overgeplaatst naar een verzorgingshuis. Hun huurwoning moet nu met spoed worden leeggehaald. De afgelopen dagen zijn we al een heel eind gekomen, deze middag hopen we de laatste spullen uit het huis te halen. Mijn vader Ronald is op pad voor werk en dus ontfermt mijn moeder Paula zich vandaag samen met mijn tantes over de keuken, terwijl ik één verdieping hoger de slaapkamer van mijn grootouders onder handen neem.

Waar te beginnen, denk ik als ik met mijn armen in mijn zij in de deuropening van de kamer sta en mijn blik alle kanten op wordt getrokken. Terwijl ik mijn haar voor de gelegenheid in een makkelijke staart achter op mijn hoofd bind – sorry, Kris – dringt een mix van nostalgie en potpourri direct mijn neus binnen. Letterlijk alles ademt hier jaren tachtig. Van de massieve eikenhouten meubels tot de grote, stoffen fauteuil met bloemenprint in de hoek, die weer matcht bij het behang. Het kleine raampje tegenover de ingang van de kamer, omlijst door vermoedelijk ooit witte, maar inmiddels dof geel geworden kanten gordijntjes, is – afgaand op de maffe lucht die in de ruimte hangt – al een tijdje niet open geweest. Toch heeft mijn oma de slaapkamer duidelijk niet helemaal aan zijn lot overgelaten. Aan het glanzende blad van de ladekast en het bedmeubel te zien heeft ze nog wel een poging tot

schoonmaken gedaan. Het bed zelf is keurig opgemaakt. Toch een stukje afsluiting, kan ik me zo voorstellen. Het moet voor haar ook een gek idee zijn geweest om het huis waarin zij en opa veertig jaar hebben samengewoond, voorgoed vaarwel te zeggen.

Ik besluit als eerste de nachtkastjes door te lopen. Aan mijn opa's kant vind ik een paar pakjes zakdoeken, een leesbril en een half ingevuld Sudoku-boekje, en aan de andere zijde nog een bril en enkele verjaarde vrouwenbladen. De meeste spullen die ik uit de laden van het bedmeubel trek, kunnen nog prima naar de kringloop, concludeer ik. Een ketting en matchend paar oorbellen stop ik in de zak van mijn jeans. Die neemt mam straks maar mee naar het tehuis. Vervolgens haal ik het beddengoed af. Het textiel verdeel ik over drie vuilniszakken, waarna ik de fotolijstjes van de muur haal en in een grote shopper stop.

Een enkele traan glijdt al snel langs mijn neus naar beneden als ik het laatste lijstje door mijn handen laat gaan. De foto die erin zit is genomen in de dierentuin. In het midden ervan staat mijn opa zoals ik hem altijd heb gekend: breeduit lachend en overduidelijk volop genietend van een dagje uit met zijn kleinkinderen. Links van hem kijkt kleine Kris verbaasd naar de fotograaf, met een smeltend ijsje in zijn hand. Rechts sta ik zelf. Mijn blik is niet gericht op de camera, maar ik kijk vol bewondering naar mijn opa, terwijl ik net als Kris een van zijn handen vasthoud.

Voor ik het weet komt alles eruit en voel ik mijn beide wangen vochtig worden. Ik geef me eraan over en ga – met het fotolijstje stevig tegen mijn borst geklemd – op de rand van het matras zitten. Mijn liefste opa Coos... Helemaal sinds mijn pubertijd, waarin ik nogal worstelde met wie ik was en wilde zijn, is hij er meer voor me geweest dan mijn eigen ouders. Zij waren altijd te druk met hun eigen zaak, de antiekhandel die inmiddels een begrip is in de provincie. Telkens als ik met hen wilde praten over de zoveelste helse dag op de middelbare, kreeg ik terug dat ze niet voor niks een keurige school hadden uitgekozen voor Kris en mij en het